

Терор над српским светињама на Космету није од јуче, он траје деценијама. Зашто та чинџеница није важна творцима политике на Балкану?

На жалост, веома ми је добро познато уништавање косовских светиња. Лично сам евидентирала ово систематско и добро координирано уништавање, и мој живот је био угрожен неколико пута. Једном приликом, 8. децембра 2003. године један мој пријатељ Ирац, једна руска монахиња и ја, фотографисали смо све фреске у Богородици Љевишкој. Тог дана нисам знала да смо ми можда последњи који смо видели те предивне фреске и да смо свакако последњи који су их сликали и сачували фотографски доказ њиховог постојања пре него што су биле уништене 17. марта 2004. године. Нас троје имали смо срећу да останемо живи тог дана јер је група Албанаца опколила наша кола и ми смо вратоломном брзином, возећи задњим ходом, проишали низ уску улицу док је гомила јурила за нама. Од доласка УНМИКА и НАТО снага 1999. па досад, уништено је више од 150 српских светиња на Косову и Метохији. Да ли је ико на Западу свестан тога? А да не говоримо о томе да ли на Западу постоји неко ко би о томе могао и да говори. Зашто званични Вашингтон није спреман да успостави везу између 11. септембра у Њујорку и 17. марта на Косову? Зашто је теже рушење две зграде Светског трговинског центра од рушења и паљења на Космету?

Када сам покушала да говорим о прогону Срба на Космету са папиним Нунцијем у Београду јуна 2005. године, дато ми је јасно на знање да информације које му дајем нису добродошле. Постоји једна сила која управља људским понашањем и коју не треба никад потценити. То је потреба да се сачува углед. Нема скоро ничег што људи, нарочито моћници овог света, не би урадили само да не морају да признају да су погрешили. Владе ће упорно да лажу само да сачувају свој углед. Пре него што НАТО призна да су у питању два злочина, морао би да испита своја дела. Моје је мишљење да то НАТО никада неће учинити.

